

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Šifte tsadiqim

Lerner, Pinḥas <mi-Dinovits>

<ץיבונידמ> סחניפ

Abraham Josua Heschel

עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 5681 [1920 oder 1921]

מישודק

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9418

לכונן יצו ר"ח למעבד כשנחמין ורוחין חדמין בתרחין
בצלחתיך אצל ולשנינוח בנעטג אכול וסמו זה כל עדה ישראל
יעשו אותו :

חדושים

חדושים

תהיו כי קדוש אני ד' איש אמו ואציו תירחו
בשם הרב הלדיק וכו' **היהודי** ז"ל :

לכאורה ויה קמייכות זה לזה אוננס אמרו רז"ל שלטה
במחשבים בחדם הקב"ה טוחן צו נשמה ואציו וכו' וי"א קדושים
ההיו לא ננעס איהם אלא ה"ח הנעמה ועז"ה קדושים
ההיו כלומר מלך חלקי שאני טוחן צכס נשמה צודאי
ההיו קדושים כי קדוש אני ועלידי לא יעלה שום מורח על
אשתיכס אוננס נפסי זה תירחו . יש לכס לירח מלך אצ
אם שהס ניחנים צכס בשמיות מלך זה יש לכס לירח חוה
איש אמו ואציו תירחו אצל מלך נוחמתי צודאי תהיו
קדושים כי קדוש אני . **או יאמר** קדושים תהיו כי קדוש
אני ד' וגו' כי טעמתי סיפור נעשה שסיפר הרב הלדיק
הגאון וכו' **אדרן** קליוואכיר ז"ל אמר על עלמו אני
הייתי צילדותי .

ביר קטנה ואנשים בה ננעט וכמלא בהם איש אחד עשיר
היה לו בת יחידה והגיעה לפירקה ורלח ליתן לה צעל
חיה וכסע לפרחג להישיבה ובקש מהרב המופס הישיבי
לפרור לו איזה צחור טוב וצירר אותי וניד לקחתי האיש והציאתי
לתינו ופסעו נעלי בגדי הסחצו והלבישי בגדי חופס
שיער וכתן לי צחו לאשה ועטרתי צכקף וצוהצו צהמטף
הגון ראיתי עלמוי צחפטרקים ושונמתי עזיתי והסתחתי לצעוע
תקדתי נעלי עול ההתמדה צלימוד וכראוחס חווי וחמתי
לקיפוי עלי והתחילי לעמוד עלי אנשים חכמים להוכיחי
הסנהג היה אז לכסיעה צעלי הדרשנים והיה מודך הדרסן
להתאכסן צנית חווי כי הוא היה עשיר והסכבד צעיר ופרנס
תיקש וכל דורס להוכיחי והיה בהוכיחי אותי השבתי לו
אפילו אם אלך צעל עשרים שנה אהעלה יוחר צלימוד וכל
למודי העיר הזאת וכן היה תשובתי לכל דורס וישי היום
והתאכסן דורס אחד טוב וחכס חרשים וכאשר הוכיח אותי
השבתי לו ככ"ל והסיצ אמרוי לי טוב דצריך נגד לומדי
צעיר הזאת אצל ויה העשה כשיכעיקו עליך חונך וחמוסך
ישמעו נעליך בגדי החמודות וילצשו אותך צבגדים הצלויים
הסחוצים ויסלחו אותך בהמורה להישיבה למקום שזאת
נעס ויה תענה וצאזה צושם אכפין תעמוד לפני לומדי
הישיבה שהס נחעלו ונעלה ונעלה ואתה ירדה ועה הלא
אכסך צושם וכליונה והנה ניד נככסו דצרוי צאזני בארס
כל עככא וכפל לי צנוחמתי טזה פ"י הפסקו צאונרו
קדושים תהיו כי קדוש אני ד' וגו' ולכאורה ויה דמיון קדושו
גער ורס לקדושת אל חי צורח כל העולמים אוננס יכוין
צנה לומר כי פן ואולי יאמר האדם צלצו הלא כשאפילו
אלך צטרירות לצי להרשיע ציוחר על כל זה אהעלה יוחר

בהקדושה מהטוב שבגוים לזה אמר הכתוב לו ישי כדצריך
צחאי עלמא אצל ויה תענה ליום הפקודה צעת חזרת
הנשמה למקורה למקום קדושתו וזה פירש קדושים תהיו
וא"ח הלא איך שיהיה עכ"פ יוחר קדושים אכמתי מהטוב
שבחיותו לז"ח לו ישי כדצריך בהסוף עלמוי אוננס כי קדוש אני
ובמקוי קדושתו ויה תענו ותיכף כשכפל למחשצתי פ"י
הפסקו ניד הנעמתי לו שחזור להתמדה הלימוד כראשונה
עכ"ל ויחר מסיפור הנעשה כצחתי צו"ח להצין כוננה מאונר
אחד וי"א קדושים תהיו כי קדוש אני ד' :

או יאמר

קדושים תהיו כי קדוש אני ד' וגו' .
יתבאר עפ"י דבריהם ז"ל אין קדושה אלא
הזונה כמו לך אל העם וקדשם היום ונחר ופרש"י ז"ל
וקדשם והזונתם וכו' וללד שקדם לנו מדברי חכמי האמת
ז"ל שהקצ"ה צרח עולמו צרלמי הטוב כדי להטיב להצרות
וחמיד יוד פתוחה ומצוון להשפיע יהוא יקוד העיקר צאוננה
וכשיש צעולמות שלמטה הכנה להקצלת שפעו צכל פעס
יוצר כח השפע וולולעלה להשפיע צקוד חסו ע"ה לאלהים
והוא אוננס ז"ל (תענית) אין עיפה יורד וללועלה
שאין עיפיים עולים כנגדה וללועי הרמוז צזה שלריך הכנה וי"ג
מהחחחורים לגרוס שפע מ"ד וללועלה ככדע כל זה נוחמתי
האמת ז"ל צקוד לא נחנה חורה אלא לאוכלי ויין כי עייקין
מיין טקצין ולפ"י יתחייצ שיהיו תמיד עם ישראל קנולתו
מוכנים וצוונמים לקבל השפע הוחיל שמדחתו ית תמיד
להשפיע דל"כ כוננע השפע צקוד הלטווקות דדים
כדעו נחמתי האר"י ז"ל והוא רמוז צאונרו לור ילך חסי
לז"ח קדושים תהיו פ"י תהי' וצוונמים ומוכנים תמיד לקבל
השפע וגו' אמר הטעם כי קדוש אני פ"י כי אני תמיד
מוכן ומצוון להשפיע . והזונה צזה הוא רבות עסק התרה
ומעשים טובים וכל האונרו צפרשה וכבר דצרו רז"ל
(קידושין) אי תלמוד גדול אי נעשה גדול ואפ"ל הפרו
תורחך עת לעשות לדי כלומר ש"ס י"ד עתים טובים
וי"ד עתים וכו' וי"א צעת הטוב שהוא לעשות דרכי ד'
אז הפרו תורחך פ"י הפרו ולשון פרה ורצה שהחירה פרה
ורצה אלל האדם ורי נתן אונר הפרו תורחך וכו' כלומר
שתחלה לריך להיות החורה פרה ורצה אללו כדי שידע איך
לעשות לדי כי תלמוד גדול שמוציא לידי נעשה ולזה פסק
הרמב"ם ז"ל כר"ג דכן כוננו וגו'ו שתלמוד גדול שמוציא
לידי נעשה (וטיכל להעוויס דצרי החוספה ז"ל צנה
שנחלקין דהא דאונרו גדולה תלמוד היינו דולמוד לאחרים
וחא דאונרו נעשה גדול היינו צווי שלמוד לעלמו לזה נקט
הפרו תורחך . הפרו לשון רבים לומר דצלמוד לאחרים
(ויירי) :

או יאמר

קדושים תהי' כי קדוש אני ד' אלהיכם
וגו' . וכו' הזכחו צצח שלמים לדי
לרלונכס תצחוחו ציום צצחכס יאכל וננחרת וגו' כי
צעשיע ז"ל אני ד' אלהיכם וכו' תצחו צצח שלריך לוצוח לשם
עכ"ל

עכ"ל ע"ש ואפ"ל ע"ד רמז עפ"י דברי הזוהר הקדוש ואלו
 דאחדניק בילה"ר ואלהנושיך אצתריה יסמאז הוא ויסאזון
 ליה וכיון דלא שריח עליה דחלי דנאריה לא שריח ענייה
 ונהינטיחא וכו' ונאון דדביח ליה לילריה ונחצר גרועיה כיון
 דדחיל ליה לקציה שריח ענייה ונהינטיחא עכ"ל ו"ח ח"י
 ד' אלתיכס וא"י ויחד שני עליכס לז"ח וכו' תזכרו זכר וגו'
 פ"י תנאי הדבר כשתזכרו זכר הילתי"ר אז ח"י ד' אלתיכס
 חסו שלמים לך פ"י בצמינת גדר שלמים שהעבד והאדון
 יחד ונשתחפים זו כן ח"י ואלהם נעיי"ל גבי"ע לע"ל :

או יאמר

לנוה שקדם לנו דצריהם ז"ל שאנורו סבר
 נולות צהאי עלננח ליכח דכתיב היום
 לעשותם ולנוחר לקבל שכרם ירלה שלא יקויה האדם לשכר
 נולות צעויה"ז דשכר נולות צהאי עלננח ליכח וסיי"ו דוקא נ"י
 שעובד וייראה שאין לו אלא לעולם עליון ושכרו לפון
 ושנורו צשלימותו צלי ונגרעת ונחסקוד לעולם התגמול האוכנה
 עולם סה"ח לך ע"ד חונורו השמיים שמים לך וגו' ונש"ח
 נ"י שעובד ונאהבה ונרלו"ו הטוב צלי שום יראת עונש זה
 אדם יטו גם צעו"ז עו"ז יתר על הגמול הקבוע לו לנוחר
 ויאלל שכרו גם ציוס סה"ח גם לנוחר ר"ל צעויה"ז ונעו"ז
 לזה צפרשה והיה אם שנווע נאנור ונחתי ונער ארליכס וגו'
 ללך קסס נאנור לאהבה ח"י ד' וגו' ולזה הודיע כי נולות
 זו שעובד ונאהבה יס לו שכר גם צעויה"ז ורואי הוא ליהטת
 צ"י עולמות ע"י צספר הקדוש חו"ה"ח ז"ל צ"י אחרי צפסקו
 וסוורתם ח"י חוקותי וגו' וזה נכח לציאור הכתוב חונורו
 (ח"י ד' חלטי"ך) ח"י ד' אלתיכס דקדק להזכיר שם אלתיכס
 צמינת היראה להעריך שונדצר צו"י שעובד וייראה וסיעור
 הכתוב עז"ה ח"י ד' אלתיכס וכו' תזכרו זכר פ"י אם תזכרו
 זכר הילתי"ר ונלך צמינת ח"י ד' אלתיכס צמינת היראה אז
 שלמים לך פ"י יהא שכרכם לפון צשלימותו לעולם התגמול
 צמינת עולם ד' וזהו שלמים לך כלוונר יהא שכרכם שליונה
 אזל יהי לך פ"י אלל ד' יהיה שכרכם ולא חסו נהנים
 ונאחרו השכר צעויה"ז רק לנוחר צעויה"ז אזל לרלוכס
 תזכרו ציוס זכרכם יאלל ונונחרת וגו' כלוונר לרלוכס
 תזכרו ליהלתי"ר שוה צמינת עובד ונאהבה אז ציוס זכרכם
 יאלל ונונחרת יהיה שכרכם צשלימותו צשני העולמות צעויה"ז
 וצעויה"ז .

ל

חלך רכיל צעו"ך לא העמוד על דם רע"ך וגו' כתב
 צספר הקדוש חו"ה"ח ז"ל ללך ש"ה על הרכילות
 סתנה זו שלא יעמוד על דם רע"ך שאם ראה כח אחת
 שרולין לרלו"ח חייב להודיע לבעל דבר כדי שיילך נפשו ולא
 יאנור הרי זה רכילות וכו' ולא ולנוד ונונעשה גדליה בן
 אחיקם צגי"ו לו וכסלח חס היה ונה שיה עכ"ל הקדוש
 והנהני וכו' אישחוניעתיה להרב גדול וקדוש כוונתו ז"ל
 הירושלמי דנוסכת פ"חא שכתב שם צהדי"ח כן ח"ל ונח"ר
 לונר לשון הרע על צעלי ונריצה שנאנור לא חלך רכיל
 אזל לא העמוד על דם רע"ך וכן נולינו צנתן הכניח וח"י

אזח אחר"ך ונולחתי ח"י דצריך עכ"ל . ועוד לנוה חספ
 רחיי"ו ונשנאנור ונונעשה גדליה בן אחיקם ולא ונחקודס
 ונונעשה דנחן הכניח כנוו הירושלמי . ועוד קשה לי כיון
 דהירושלמי לשון ונח"ר קאנור וכן הגירסא צנוסכת דרך ח"ך
 זע"ה צ"י הסלום ע"ש ונח"ר ליה להסוף ולונר חייב שם
 ח"י"כ רחיתי צעור חיי"ו סיוון חכ"ו הכניח שם הרצ"י ז"ל
 הירושלמי זה והעתיקו צלשון חיי"ב חפילו להכניס עליו
 צספק סכנה מפני שפלה וודאי והוא כספ . וחולי גירסא
 אחרת היה להס ול"ע :

הוכח

תוכיח את עוונתך ולא תשא עליו חטאו וכו'
 להצן הסנזוכות ונסיכא חתי סיה הוה חוני"ח
 לונר שיהיה ח"ו להמוכח חטא עצור תוכחתו עד שהולך
 הכתוב לצטרו שלא יהיה לו חטא . חונס יל"פ ע"ד חונורו
 ז"ל צזוסי"ק פרשה (צלק קל"ג) וכן פ"י סוהרש"ח צח"ח
 צפירוש הכתוב יהללך זר ולא פ"ך דכ"י פירשו יהללך ז'
 ולא פ"י שאין נ"י סיהללך אז פ"ך וכו' וז"ל צזוסי"ק שם חל"ח
 סיוונן ח"י"ו סיוון לעצירה יתקן . סיוון לשטות נילין .
 סיוון דלא ידע כלום שבחוי וכו' והא כתיב יהללך זר ולא
 פ"ך ואל לא זר פ"ך וכו' ע"ש . וכן הוא רמזו גם צגנור"ח
 (נדרי"ם ס"ג) שרי ליה ללוצ"ח מרצ"ן לחודועי נפשי"ת
 צאחר"ח דלא ידעי ליה וכו' ויונן עפ"י דצריהם ז"ל [ערכין
 ע"ז] ופסקוהו הפוקקים ז"ל צח"ח סיוון תרי"ח שח"י
 סמוכית להוכיח עד שיכה אותו וג"כ הוצ"ח צזוסי"ק פרשה
 נח דף ק"ח ע"ש . וח"י"כ כשעדיין לא קיבל ונונו הוא שצ"י
 ליה לגרועיה והאי חייב"ח איתפס צחזיה ומוכיה קיס
 צנפשי"ת חונורו ואתה כי הזרה רשע וגו' הוא רשע צשני
 יונת ואתה ח"י נפסך הללך וננור (יחזקאל ג') לזה צא התורה
 ולזה להמוכח שלא יאנור ח"ך חוכיחתי ונאנור ונחוכיחתי
 עד שיכני ונאנורו לו עיר חטא יותר לצ"ח גם לידי חטא
 הכאה כי חפילו צהרות יד נקרא רשע ונה ל"י לחי"ח
 נשא עליו גם החטא הזה . אלל יוכיחתי ויחזור ויוכיחתי
 והלעיטתי לרשע ויונות ונדרצ"ח סה"ח נשא עליו והטעון עליו
 גם חטא זה של הכאות חזירו חו"ח"ל סה"ח רשע ירשי"ע יותר
 וצעו"ו יונת . ח"י"ח הוכח חוכיח כפל . ריצה לו סוכות הרצ"י
 ונאנור ולא פירוש ואל לא תועיל לו צסוכות . תשא עליו
 חטא חייבו שחוכיחתי עד שחשא עליו חטא של הכאה ג"כ והא
 צעו"ו יונת ואתה ח"י נפסך הללך :

או יאמר

הוכח תוכיח את עוונתך ולא תשא עליו חטאו
 עפ"י שכתבו הפוקקים ז"ל והא דאנורי"ן כל
 נ"י שצידו לננות וחי"ו ונחה הוא נחפס צעונס וכו' אזל
 ח"ן אדם חייב להוליא ונונו על זה עכ"ל ע"י י"ך סיוון
 קכ"ז ח"י וס"ס סל"ד וצח"י"ו סיוון י"צ ולכאורה חפ"ל טענח
 נודי דהוה אלל נולות עשה צצמרת . ר"ל הך נולות
 עשה של הוכח תוכיח לא עדיך וכל שאר נולות עשה
 דאנורי"ן דחי"ו חייב לפצ' ונונו ע"ז צצב ואל תעשה .
 דווקא צנכות לא תעשה יתן כל ונונו ע"י ח"י סיוון חר"י

ובי"ד רבי"ח סו"ז ורל"ב סו"ב . ולפי"ז קשה דהוה להו
 להפוסקים ז"ל לבאר דהא דאינו חייב להוליא מוורו על
 מילת עשה של הוכח תוכיח היינו יותר ונחונם וכונו שאנרו
 הווצו אל יבצו יותר ונחונם הא עד חונם חייב להוליא
 ואנחי קמוו דצריהם דושנוע דאפילו פחות ונחונם אינו
 חייב להוליא וטעמא צעי ודחוק לומר דקונו עלום על
 הא דפקקו בן צשאר ונלית עשה דאי"כ ליסתוקו ולא ליכתבו
 כלל ונמילת כלמוד סך וי"ע ומשאר ונלית עשה ונדכצותו
 ט"ו לחידוש דין בהצותו ולחלק ילא . ואולי וטעמא להו
 דכל טיטו בגדר הוללות ונוון . גזה לא אזר החונח
 כלל בנלות הוכח תוכיח . ואינו דווקא לשאר וי"ע כי צשאר
 וי"ע אזר החונח לקיים הנלות אפילו צחקו ונוון רק
 החכמים ז"ל עמדו על סוף דעה הצריחה ורלו שאין רוב
 ליצור יכולין לעמוד זה כי אדם צהול על ומוטו עמדו ז"ל
 והתירו לעצור הנלות כשיהיה הפסד צונוון וטעמא חז"ל
 הפסד גדול גזה הוא שיעור חונם ויש כח צידס לעקור
 דבר וון התורה צטז ואל העשה כדאמרינן (גיטין פ' השולח)
 ובכונה דוכתי . חונם סך ונלית של הוכח תוכיח התורה
 גופא לא אזר צאם יסא קלת חסרון צונוון (דווקא גזה
 אמרינן (צרכות י"ט) ח"ס והשתלמות פנעוים שחה ונחעלם
 וכו' זקן ואינו לפי כבודו וכו' אנחי לינח אין כפונה ואין
 תצוכה וגו' ונשכי שאני התם דכתיב והשתלמות וכו' פי'
 והתורה עלמה לא הזתירו גזה ולא הוי כעוקר ד"ס ונשום
 כבודו ושם פריך וליגזור וינה ונשכי איקורא ונונוכא לא
 ילפינן וכו' ע"ש ור"ל גם כאן דליגזור כל וי"ע וינה
 ונולות הוכח תוכיח והוי ספיר איקורא ונאיקורא ויש
 לייסב דטז ואל העשה שאני כדנשכי החס לקוון) כנולא
 ולא הולרכו לעקור צכאן סוס דבר וון התורה שכלאר
 מלריך גזה הפסד דהיינו חונם אלא כיון שיש קלת חסרון
 צונוון חו לינח צכלל האזתרה ולזה קמוו דצריהם ז"ל .
 וילא להם זה ונוטעוניה הכחוצ אורה הוכח תוכיח וגומר
 צכנחי ולא תשא עליו העא . כי העא הוא לשון חסרון
 ונלשון והייתי אני וצני שלנה העאים (ובסנהדרין פרק
 י"א ק"ט) . והעאים צונוכס דכתיב והיה צך העא ופרש"י
 והיה צך העא והיינו ונוון) והיינו צכנחי שלא יהא לך
 נכד חוכחך שום חסרון צונוון . ונדקסם הכחוצ . ולא
 פירוש צכונה שיעור חסרון ונשנוע אפילו על חסרון כל
 דהו קפיד רחונכא וזה הכחוצ גיד הנחו כאילו חנר על
 חנחי זה וזה אינו מזהירך דודחי פטיעא דכל שאינו בגדר
 הכנחי אינו בגדר האזתרה ונח מולוד ונחק לחד אלו
 הדצרים צפי ונעליו עין מהסוררים וזה הכחוצ גיד ויונלן
 עליהם זכותם . ולכנכאנר דהפוסקים ז"ל סוכו עלום על
 הא דכצו צשאר ונלית עשה דשיעור פיזור ונוון כדי חונם
 ל"ל ונח שלא ציאר הכחוצ שיעור חסרון צהדיח צכונה .
 ונטעם דכל שאינו בגדר שיעור חונם לא ויקרי חסרון
 כלל וכשאומר הכחוצ ונלח העא האורה על חסרון ונמילת
 נדע דשיעורו צכדי חונם על ח"ו סיוון קע"א ס"ה צכנה

חונם הראשון כחלה עיקר לפטען של דצרים עי ח"ו קליח
 ס"ק יו"ד :

לא תשנא

אח אחד בלבבך וגו' הוכח תוכיח את
 עויתך וגו' לא תקום ולא תטור וגו'
 קשה ונח כפל לשון הוכח תוכיח ורז"ל דרשו (צ"ע) הוכח
 הרצ לחמוד וכו'ן אפילו חלמוד לרצ ח"ל תוכיח הרקס
 חדרס והתורה כפטיס גם אומר הוכח תוכיח את עויתך
 וגו' היינו שחה ונלוח להפרישו ונאיסורא ח"כ שחצירו
 עושה רשעס עד שיקורך זה להוכיחו ח"כ אנחי קרי לית
 צסס עויתך שונשנועו שהיא צדונה לך צודריגה אחס
 כאומרס ז"ל (צצועות לו"ד) חני רב יוסף צלרק חספוטו
 עויתך עם שאחך צחורה וצנולות השחדל לחונו יפה פרש"י
 ז"ל היינו לניסריה צתיגריה ופקקי הפוסקים ז"ל הוצא
 צטור ח"ו סיוון רכ"ח צהג"ה ס"א וי"א דאין ונלוון על
 חכאות דצרים אלא לירחי ד' וכחצ ססו"ע ז"ל דרשו
 נדכתיב לא חונו עויתך עם שאחך צתורה וננלות וכן
 בגמרא (צ"ע) דרשו כן כיוכל גזה וכסיח צעוך לא
 חזור וגו' צעוסה ונעסה עוון וכמוסו הרצה ח"כ קשה
 ככ"ל גם הסמיכות לא תקום ולא תטור לא תשנא את אחיך
 וגו' חונם יוצן ונחם שכתצו צו"א צפי וירח ע"ש צסס
 הרצ אלהי **הבעש"ט** ז"ל והוא כי ונשחנח כשארס
 חוחה לאחד עושה עצירה ונשחנח וס צו סנן וינהו ונאותח
 עצירה עלמו ונרחין לו ונשנוים כדי שזכור הרוחה
 ויעשה חקוצה על שלו וצזה יעלה גם להרשע ולכן הוכח
 את עלמוך וקודס וצזה תוכיח גם להרשע עוון וחו את
 עויתך כלומר עם עויתך כי את פירשו עם כוו את
 הארץ עם הארץ וקורא לו צסס עויתך להיות שהוא צדונה
 לך כיון שיש צך סנן ונחוו ונעין חונו העצירה הוי חתה
 עוונד עונו צודריגה אחס עם הרשע צעת שהיא צשער
 העוונחה ונדע דצרי אחד קדוש נודר הרצ הלריך וכו'
 ר' **פנחס** ז"ל ציאר ווי יעלה צהר ד' ווי יקום צווקים
 קדשו ודקדק ז"ל דחס לא יעלה ח"ך יקום ופי' דהגם
 שאנו רוחין מהס אחד ונחלצ צירחה ויוו יס לחוס שנוח
 אח"כ יפול ונודריגתו ואז הנפילה יותר גדולה ונחא לא
 עלה כלל עד"ו כשארס כופל ונוקוס גצוה הנפילה יותר
 קשה ונחופל ונוקוס כוונד ע"ד כפל ונאיגרא רנח לצירח
 עויתחח ח"א ווי יעלה צהר ד' ורק דזה שכיח שיעלה ח"ך
 ווי יקום צווקים קדשו שישר על ונדריגה זו וילך ונעלה
 ונעלה עכ"ל . גם נודע דצרי הרצ אלהי **הבעש"ט**
 ז"ל ציאר חונם ז"ל כל ח"ח שאינו חוקס ונטער כנחש
 אינו ח"ח דחיח חונרים לכחש חרי עורף ואוכל זאצ דורס
 ורוכל חתה ונח הכחה יש לך חא כתיב ועפר חאכל סכל
 המאכלים כטעוים לו כעפר וחירולה חס יסך הנחש צלא
 לחש סנוחשין לה ונלעילח ואינה עושה כלל להנחחה אלא
 צשליחוחח דחונחא . והנה לפענוים שארס ונע"ז נכד הח"ח
 והיעצ חרת לו להח"ח אצל אינו יכול עשות לו מלונח
 ואח"כ כשארס חוס עוצר עצירה אז חוקס ונטער הח"ח
 סנחחה

השכחה שיש לו וזכר עליו ונעשיו על עבירה זו וטקס
 נקמנו וננו ונחמה שאין כונתו לשים אלה לשם הנחמה
 צודדי לא זה הוא הה"ח שאחש ונזכר עליו לכבודו ולירא
 וננו רק שיהא נוקם ויטער כחש שאין לה שום הנחמה רק
 שיעשה לשם שמים וזה ת"ח צאונה עכ"ל

והא דאמר (וועד קטן ע"ז) דונדין לכבוד הרב ים
 ליישב: ורחמי דצריהם ז"ל (ירשלוני פרק אלו
 ונלחין) זקן שנידה למרד עלמו אפילו כהלכה אינו ידוי
 עכ"ל וכחצ צקפר רחציה ז"ל לא ידענו מה פירשו דהא
 ונדין לכבוד הרב ונחש הכי פירושו שנידה כהלכה וניאו
 לא נחמין אלא לריווח שלו שיסתבר בהתרה נדוי הלבך אינו
 ידוי וכחצ ע"ז הרב צ"ז ז"ל כראה שהיה תונחג לפרועסטר
 צשניל התרה הכדוי עכ"ל . ע"י צע"ו צ"ד קיון של"ד הרחם
 לדעה כי קוד ד' ליראיו ובקדושתו השווה תלמודא דידן
 לדעה הירושלמי . ודמות רחיה לזה כי סך עיונא דכל
 תלמוד חכס שאינו נוקם ויטער כחש וכו' הוא ונינח
 דר' יוחנן (יונא כ"ג) ור' יוחנן הוא נחא דתלמוד
 ירושלמי כידוע ונקחנא דברי גמרא דבני נוערצא אליבא
 דר' יוחנן וצודדי לדבר אחד כיון ונלשון רנ"ח ז"ל צ"ד
 קיון הנזכר סעיף י"ע דכחצ או שנידוהו ונשום שאלה בון
 שאני רחין שנה לאחר ואחרים שעשו כמותו לא כידע
 עכ"ל אין להכריח וזה איפוך דבריו הקדושים ז"ל ודו"ק .
 היינו קונקים שם צאונה הג"ה וכל כיולח צוה . ולפי
 דברי הקדוש **ר"י ב"ש** ז"ל . לפ"ז פירכה הנקשה דפריך
 שם ציונא על האדם ר"י והא כתיב לא תקום ולא תטור
 וכו' אינו וניצון ויש ליישב והרצה פנים לתורה . ושיעור
 הכחצ ע"ה לא תקום רק לפעמים לייך לנקום קנאה ד'
 לצאונה ולאפרושי ונאיקורח אך לא תטור השנאה בלבך רק
 תקח ולשם שמים ולא להנחשך כלל וכלל ונחייצו דקדוקי'
 הכ"ל ת"ל :

או יאמר הוכח טוביה וגו' כפל לשון ויחייצב גם
 תיבה אח דצאונה חס המוכיח אינו מוכיח
 רק להרעע ואינו כולל עלמו בהוכחה אז דבריו אינם
 כשנעים ואינו פועל כלום וחצירו יוסאר צהעלא ואדרבה
 גורם לו יותר חטא שעד עכשו היה שוגג ונכאן ואלך
 יסא וניד ונשאי"כ כשכולל גם את עלמו דצרי תוכחתו
 ונוכיח עלמו עם חצירו צשוה אז דבריו כשנעים ופועל
 צסם שחצירו יחזיר צתצובה ולא יוסאר צהעטא וחס הראות
 יוכיח וזה חנו הוכח טוביה את עוניתך היינו עם עוניתך
 ככ"ל ואז לא תשא עליו חטא ודצריך יהא כשנעים וע"ד
 קשוע עלנך ואחי"כ קשוע אחרים ח"א היכח לעלנך תחלה
 ואחי"כ טוביח לאחרים והצן

לא תעמוד על דם רעך חני ד' וגו' זכר כאן חני ד' וצן
 עפ"י דצריהם ז"ל (קידושין פ"א כ"ה פ"ג) ג' שוחפין
 צאדם הקצ"ה ואציו ואנו וכו' ולכך הוסווה כיצוד אז ואם
 לכבוד הנוקם ח"א לא תעמוד על דם רעך רעך זה

אצך כמו שפרש"י ז"ל צפסקו כי יסיחך וגו' או רעך
 אשר כפסך וגו' פרש"י ז"ל רעך זה אצך וכו' ע"ש ואחרי
 חני ה' פ"י כי חס כשהעמוד על דם אצך ולא תלינו אז גלח
 ארעתך שכבוד אצך אינו חשוב בעינך ואחש ויוחס צחלך
 אצך ונויילח אחש ויוחס ג"כ צחלק הקצ"ה כיון שהשק"ה
 כיצוד אז לכבוד הנוקם ואיך רולה לא צחלקו ולא צעצודת
 כו"ש צהש"ג קוף חסן משפט ולזה גמר אונר חני ד' כל"ה
 דבר גדול אחש טעל עליך דצבר הזה ודע את נוי אחש
 מוחס לא צאצך אלא צי כניכול שסווי ד' וכן אמרו ז"ל
 (קידושין פ"א) צאנן שאדם נוכד אציו ואנו אונר הקצ"ה
 ונעלה חני עליהם כאלו כצדוסי :

את שצחתי תטוורו וגו' אל הפנו אל הצובות וגו'
 כחצ צע"ש ז"ל קונך שצחתי תטוורו לאל הפנו
 אל הצובות שהשולל אצו אין וורה צצצח עכ"ל לפי דמ'
 ז"ל סיעור הכחצ ע"ה את שצחתי תטוורו והכחי סח
 דצבר אינתי תטוורו את הסצח כשאל הפנו אל הצובות
 ואפ"ל ע"ה כשתטוורו שצח אז ונויילח אל הפנו אל הצובות
 כיון שנואנין שים אלהי תנחדש העולם ויש דין ויש ר"י
 להסגיה ולהעניס לזה גמר אונר חני ד' אלהיכם הזכיר שם
 אלהים וורה לצחינת העוכס :

או יאמר ע"ד אונרס ז"ל (צצח ק"ה) כל השק"ה
 שצח אפילו עובד ע"ז כדור חניש ונחלל
 לו שנאמר שונר שצח ונחללו אל תקרי ונחללו אלא ונחל
 לו חסו ססונך שניירת שצח לאל הפנו אל הצובות ליי
 שטווריה שצח ונגין ונליל סלא יצא לידו חטא אלא חו"ס
 חסיה עם ד' אלהיך :

אמר

(חסר החלה ונאצד ונהקונערוס)

אדם יש לו אור למעלה וכששני צני אדם כפגשים ציחד
 ונחצצין צ' האורות ויולח ונציביהם אור אחד וזה
 נקרא הולדה אצל הנולדך הזה אינו נחקיים רק י"צ חודש
 וכשחצצין וכפגשין אלו השני צני האדם תוך י"צ חודש סתמן
 צי הארה להקיים עוד י"צ חודש וזה אונר הרב הליך
 הקדוש וכו' ד' **פנחס** ז"ל כצב"ע ונקארעץ טעם על
 שרואה חצירו אחר י"צ חודש וצרך נוחיה נוחים דכשאינס
 כפגשים אלא אחר י"צ"ח אז הנולדך כצ' צטל וצחינת נוחיה
 תיקרי רק שפועלין צהפגשתן יחד לאחר י"צ חודש ליון
 קלח הארה ורטינו צזה הנולדך להחיותו ונצחינת נוחיה
 ולזה וצרכין נוחיה נוחים דקאי על זה הנולדך צבוד אך
 צללס יתהלך חיס וחסו טעם שנאקרו צקרוצים כי כל נשפחה
 ונשפחה וצית אז וצצנו יס לו אור וניוחד וכשננחחניס
 צ' ונשפחות כפגשו הצ' אורות ויוכל להיות הולדה נשאי"כ
 צטשא קרובו דאז ונצדווג האור ויכיה וציה וקסה להוליד
 עכ"ל הקדוש . ואפ"ל דהו סאונרו יכה יוקי את וכו'
 והדצ'ר